

MISSIO SAVO
31.3.2007
Oravikoski
Raamattutunti
Väinö Hotti

VOIKO RAAMATTUUN LUOTTAA?

LUOTETTAVA RAAMATTU

Jumalallinen sana

Kun aikoinaan uutta raamatunkäännöstä (-92) valmisteltiin, otettiin kantaa myös Raamatun jumalallisuuteen:

*"Raamatunkäännöskomitean sihteeri, dosentti **Aarne Toivanen** esitti Kotimaa -lehdessä 7.8.1992 oudon päätelmän: 'Minulle on tullut se vakaumus, että olisi kirkolle ja kristittyjen elämälle erittäin suuri voitto se, jos Raamattu nähtäisiin **täysin** maallisena ja **täysin** historiallisena kirjana'"*
(Santala, Suudelma hunnun läpi, s.28).

Jos Toivasen periaate on päässyt määräämään uuden raamattukäännöksen, ymmärrämme, millaisen käännöksen olemme saaneet. Toivanen on tässä anelemassa Suomen kristikansalta avointa valtakirjaa käsitellä Raamattua kuten mitä tahansa muuta kirjaa. Tietääkseni Toivasen kannanotto ei synnyttänyt suurempia vastalauseita - joten sen mukaan lienee - ainakin osittain - toimittu.

Käytännössähän tämä merkitsee sitä, että kirkko luopuu Raamatusta erehtymättömänä Jumalan sanana. **Luther** sanoo: *"Eikä kirkossa saa esittää eikä kuunnella muuta oppia kuin Jumalan puhdasta sanaa - muussa tapauksessa olkoot niin opettajat kuin kuulijatkin oppeineen kiroit!"*

On muistettava, että Raamattu on Jumalasta lähtöisin. Raamattu on "Jumalan uloshengitystä".

2 Tim.3:16: "Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta ja on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa" (Saarnivaaran käänn.). - Sanatarkka käänös: "**Koko Raamattu** (tai: jokainen Jumalan kirjoitus) **on Jumalasta uloshenkäytetty.**"

Raamattua ei saa muuttaa

Koska Raamatun teksti on jumalallista alkuperää, sitä ei ole lupa muutella; siitä ei saa ottaa mitään pois eikä siihen saa mitään lisätä. Tähän uskaltautuja **menettää taivasosuutensa!** Muutetun tekstin käyttäjästä tulee vääräntäjän rikostoveri.

"Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin **Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan;** ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin **Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin,** joista tässä kirjassa on kirjoitettu" (Ilm.22:18-19).

Totuuden sana

Luther kirjoittaa: *"Olkootpa piispat ja papit muuten kuinka pyhiä ja autuaita tahansa, tässä yhdessä asiassa he ovat veltoja - ja vieläpä melkein kaikki. Heillä ei ole huolta totuuden sanan oikeasta saarnasta. Ja niinpä onkin varmaa, että heidät kerran luetaan susien eikä paimenien joukkoon."*

Raamattu on totuuden sana. Se ilmoittaa totuuden Jumalasta, ihmisestä ja pelastuksesta. Myös saamme siitä luotettavan **tiedon tulevaisuudesta**; mitä on edessämme. Tähän Raamatun antiin on kiinnitetty aivan liian vähän huomiota. Kuitenkin nimenomaan Raamatun eskatologia on tänään ajankohtainen. Merkit luonnossa ja ilmastossa ovat aivan ilmeiset; loppu on lähellä!

Koska Raamattu on kaikilta osin "totuuden sanaa", valheen ruhtinas Saatana (joukkoineen) vihaa sitä verisesti:

"Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä" (Joh.8:44).

Jokaisella uudestisyntyneellä pitäisi olla "rakkaus totuuteen". Tämän totuuden pitäisi johtaa ja hallita uskovaa.

"Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä" (Ef.6:14).

"Minua on suuresti ilahuttanut, että olen lastesi joukossa havainnut olevan niitä, jotka totuudessa vaeltavat sen käskyn mukaan, jonka me olemme saaneet Isältä" (2 Joh.4).

"Minulla ei ole suurempaa iloa kuin se, että kuulen lasteni vaeltavan totuudessa" (3 Joh.4).

"Sillä me emme voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta" (2 Kor.13:8).

"Onko minusta siis tullut teidän vihamiehenne sentähden, että minä puhun teille totuuden?" (Gal.4:16).

Raamattu ei kiinnosta

Eräs aikamme hengelliseen kokoontumiseen liittyvä piirre on Raamatun syrjäyttäminen. Enemmän liturgiaa, taidenautintoa, korkeatasoista musiikkia, fiilistä ja psykologisia esitelmiä. Vähemmän varsinaista raamattuopetusta ja raamattutunteja.

Tähän kaiketi myös pitäisi lisätä, että "oikea" Raamattu ei kiinnosta. Muunnettu Jumalan sana on ihmisten kiinnostuksen kohde. Kun Raamattu muutetaan ihmismielen mukaiseksi, se alkaa kiinnostaa. Nimenomaan lopunaikana ihmiset valikoivat tarkoin, ketä menevät kuulemaan.

"Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyysnä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin" (2 Tim.4:3-4). "Korvasyyhyysnä" kertoo lainsaarnan poisjäämisestä.

"Jos tulisi mies, joka tuulta tavoittelisi ja petollisuudessaan valhettelisi: "Minä saarnaan sinulle viinistä ja väkijuomasta", siinä olisi saarnaaja tälle kansalle" (Miik.2:11).

Johtajakeskeinen kokoontuminen

Alkuseurakunnassa kokoontuminen oli sekä "johtaja"- että "sanakeskeistä". Ei ilman muuta uskottu, mitä puhuja sanoi. Sana oli tällöin tärkeä ja rakas. Sanasta pidettiin kiinni. Sana oli kriteeri ja mittari jolla julistaja mitattiin.

*"Mutta veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan. Ja kun he olivat saapuneet sinne, menivät he juutalaisten synagoogaan. Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, **oliko asia niin**" (Apt.17:10-11).*

Tänään kristikunta on pahoin "klikkiytynyt", lahkoutunut. Sana ei pidä ihmisiä koossa, vaan ryhmän johtaja. Ääriesimerkkinä tästä ovat amerikkalaiset lahkot. Omakohtaista sanan tutkimista ei tarvita; ollaan laumaihmiisiä ja mennään lauman mukana. Johtaja selittää sanaa - niin kuin selittää. Kukaan ei vaivaudu ottamaan selvää, onko selitys oikeaa. Puhujan ja kuulijoiden välillä ei ole vuorovaikutusta, joka ainakin jollain tavalla johtaisi kontrollointiin. Kirjoittamaton lähtökohta on: MEILLÄ OPETETAAN OIKEIN - NAAPURISSA VÄÄRIN! Tällainen menettely voisi olla jotenkin hyväksyttävissä pimeällä keskiajalla, jolloin lukutaito oli harvojen ominaisuus. Mutta 2000-luvulla pitäisi olla aivan toiset sävelet. Pitäisi olla omakohtaista tietoa, harkintaa ja vastuutta. On surkeaa, jos uskovat alistuvat **laumaeläimiksi**.

Johtaja ja seurakunta

On selvää, että terveeseen seurakuntaelämään johtajuus liittyy oleellisena osana. Raamatussa korostetaan voimakkaasti, sekä VT:ssa että UT:ssa, johtajan merkitystä. VT:ssa tuodaan selkeästi esille kelvoton paimen:

"Ihmislapsi, ennusta Israelin paimenia vastaan, ennusta ja sano heille - paimenille: Näin sanoo Herra, Herra: Voi Israelin paimenia, jotka ovat itseänsä kainneet! Eikö paimenten ole kaittäva lampaista? Te olette syöneet rasvat, pukeneet päällenne villat, teurastaneet lihavat; mutta ette ole kainneet laumaa, ette ole vahvistaneet heikkoja, ette ole parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita, tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan te olette vallinneet niitä tylästi ja väkivaltaisesti. Ja niin ne ovat hajaantuneet paimenta vailla ja joutuneet kaikkien metsän petojen syötäviksi - hajaantuneet ne ovat. Minun lampaani harhailevat kaikilla vuorilla ja kaikilla korkeilla kukkuloilla; pitkin koko maata ovat minun lampaani hajallaan, eikä kenkään niistä välitä eikä niitä etsi" (Hes.34:2-6).

Kirkko on kyllä kaikkina aikoina huolehtinut siitä, että **paimenia on riittänyt**. Samoin se on pitänyt tarkoin huolta siitä, "että lampaat ovat tulleet kerityiksi". Kolehdit ovat kaikkina aikoina olleet tärkeitä. Sen sijaan se ei ole kantanut vastuuta siitä, että paimenet olisivat **oikeita paimenia**, joilla olisi ollut annettava aito evankeliumi.

Oikean johtajan ollessa kyseessä seurakuntalaiset ovat hyvässä turvassa ja hoivassa. Aina ei tilanne kuitenkaan ole tällainen. Voidaan jopa sanoa, että suomalaisessakin hengellisessä miljöössä tilanne on säännönmukaisesti aivan toinen. Lojalisuus hengellistä johtajaa kohtaa kuuluu valitettavasti suomalaiseen perinteeseen - ja se voi koitua kohtalokkaaksi.

Suurin ongelma tulee silloin, kun paimen ei itse ole uskossa. Kuinka hän voi "oikein jakaa sanaa", jos uskonasiat ovat aivan vieraita? Kuinka sitten käy niiden "lampaiden", jotka kouristuksenomaisesti takertuvat paimeneensa, sokeaan paimeneeseen?

"Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä" (Apt.20:29).

Tänään tulisi eri piireihin kuuluvien uskovien sielunsa autuuden tähden herätä omakohtaiseen Raamatun tutkisteluun. Muutoin käy huonosti. Lahkohenkiset johtajat vievät harhaan - he ovat "susia, jotka eivät laumaa säästä".

Kenellä on totuuden sana?

Yleisesti ajatellaan, että kuka tahansa, joka omaa välttävän suoralukutaidon, voi olla totuuden sanan julistaja. Varsinkin pappiskoulun käynyt on ilman muuta pätevä sananjulistaja. Pelkkä Raamatun ulkonainen tuntemus ei kuitenkaan tee evankeliumin ja totuuden sanan julistajaa. Siihen tarvitaan jotakin paljon enemmän. Tarvitaan se, että **omat jalat ovat siirtyneet totuuden ja elämän tielle!** Tällainenkin ihminen tarvitsee vielä paljon kokemusta ja koulutusta, ennen kuin hänessä pääsee toteutumaan Raamatun sana:

"Pyri osoittautumaan Jumalalle semmoiseksi, joka koetukset kestää, työntekijäksi, joka ei työtään häpeä, joka oikein jakelee totuuden sanaa" (2 Tim.2:15).

Sanan palvelija

Tämä tehtävä kuuluu kaikillekin uskojille, mutta ennen kaikkea seurakunnan johtajan täytyisi täyttää tämä kriteeri. Sanan palvelijaksi tullaan uudestisyntymisessä, kun Jumala voittaa syntisen. Sanan palvelija ei voi olla sanan yläpuolella, vaan hänen tulee olla sanalle kuuliainen.

Kaksitahoinen tie

Raamattu neuvoo selkeästi, että JEESUS on tie! *"Minä olen tie ja totuus ja elämä"* (Joh.14:6). Jeesus on verensä ja uhrikuolemansa kautta ainut tie taivaaseen:

"Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta" (Hebr.10:19-20).

Samalla myös JUMALAN SANA on tie. Jumalan sanan ohjeita seuraten päästään tielle - ja pysytään sillä.

Opista on kysymys

Taivastie on viitoitettu Raamatussa. Kuten talvella tien molemmin puolin laitetaan aurasviitat, Raamattukin laittaa taivastien viitat sekä oikealle että vasemmalle puolelle. Joka ei vaivaudu niistä ottamaan selvää, hän todennäköisesti menee harhaan - joko oikean tai vasemman puoleiseen metsikköön. On mahdotonta puhua taivastiestä ilman määrättyä oppiperustaa.

Hairahtuminen tieltä

On mahdollista, että uskova joutuu taivastieltä pois. **Luther** kirjoittaa: *"Ei kukaan ole milloinkaan langennut niin syvälle, ettei voisi jälleen nousta, ja päinvastoin: kukaan ei ole seisonut niin lujana, ettei saattaisi langeta."*

"joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea" (1 Kor.10:12).

Jos ihminen ei saa muutetuksi elämänsä Raamatun mukaan, hänelle tulee tarve vääntää Raamattu oman harhautuneen elämänsä mukaan. Ja ainahan löytyy joku liberaaliteologi, joka antaa tähän ongelmaan alttiisti apuaan!

Vaarallinen opillinen lankeemus tapahtui myös galatalaisten kohdalla. Tielle palauttaminen oli kovin työlästä. Paavali kirjoittaa pitkän tulikivenkatkuisen kirjeen Galatiaan. **Luther** kirjoittaa: *"Ja minä pelkään, että Paavali tällä kirjoituksellaan palautti perin harvoja eksymyksestä."*

Tuomalla julki totuuden Paavali sai niskaansa galatalaisten vihat. Syy tähän oli, että galatalaiset olivat kuulleet uusia opettajia, jotka olivat saaneet heidät lumoihinsa.

"Onko minusta siis tullut teidän vihamiehenne sentähden, että minä puhun teille totuuden?" (Gal.4:16).

Toisaalta väärän opin lumoissa olevan palauttaminen on arvokasta:

"Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja hänet joku palauttaa, niin tietäkää, että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden" (Jaak.5:19-20).

Sanan miekka

Monta kertaa sanotaan: Siellä lyödään Raamatulla päähän. Miekka on lyömä ase. Kyllä Raamatulla tulee ymmärrystäkin kurittaa - ja alistaa se sanan alle:

"Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaisiksi Kristukselle" (2 Kor.10:5).

Kuitenkin maali on varsinaisesti SYDÄN. Miekka ei ole varsinaisesti "silpomisase", vaan se on SURMANASE. Jumalan sana on kaksiteräinen miekka. Siinä on "surmanterä" ja "parantamisen terä".

"Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija" (Hebr.4:12).

Lakia ja evankeliumia tulee julistaa tasapuolisesti. Lainterällä tulee luoda tarve evankeliumille. **Laiskat työntekijät** eivät käydä Jumalan sanan kaksiteräistä miekkaa! He joutuvat kirouksen alle.

"Kirottu olkoon se, joka Herran työn laiskasti tekee, kirottu olkoon se, joka pidättää miekkansa verestä" (Jer.48:10).

Siellä, missä sanan kaksiteräinen miekka ei ole käytössä, ei myöskään kaiu kirkkaana Jumalan ylistys.

"Jumalan ylistys on heidän suussansa, ja heidän kädessään kaksiteräinen miekka" (Ps.149:6).

Veren äänen tulee kuulua sekä suruttomien keskellä että uskovien kokoontumisissa!